

ANY V.

REUS, 15 DE GENER DE 1924

NUM. 96.

CADA QUINZE DIES

Fiats en la sabiesa de la dita popular, hem començat la nova anyada amb l'esperança d'una vida nova. Ja ho sabem, ja, que això dels anys no és com els melons, que acabeu de menjar-vos-en un i n'enceteu un altre, i si aquell vos ha sortit sucós i melós com un arrop, l'altre pot ésser vert, eixut i sense substància com un carabassó, encara que, quan es tracta d'esbrinar i ponderar les bones o dolentes qualitats d'un meló, sigui tan difícil que dos persones arribin a un perfecte acord, com ho és que convinguin de conformitat respecte a la bona o mala estrugància d'una anyada, per allò de que cada home parla de ball segons com i quina ha sigut la seva balladora. Ja ho sabem, ja, que la marxa del temps, que el ritme del viure, és un moviment seguit, seguit i sempre igual com el de la pèndola i que no hi ha cap barrera, cap fita infranquejable, cap canvi sobtat que separi un any de l'altre. Però la troca de les coses del món està tan embullada, que és urgent posar-hi remei, i per això volem tenir-la l'esperança de que, l'any que tot just hem començat, ens portarà, per a la troca embullada, el cap i centener que endebades cerca l'humanitat d'ençà que la guerra ho traspalsà tot.

La situació de la Rússia cada dia més plena de misteri; la pujada imminent dels treballistes a les altures del governament de

l'imperi d'Anglaterra, que pot canviar de cap a peus les normes fins avui seguides en la direcció dels estats; la França victoriosa, gemegant sota la feixuga carga dels deutes de la guerra i fent equilibris perillosos i atrevits per tal de salvar la seva hisenda averiada; el vesper de l'orient europeu, on cada sol ixent posa a la vista algun abim insospitat per on pot estimbar-se la pau, ja prou primparada, de la vella Europa; l'empenta, i el coratge de l'Itàlia sota el capdillatge del seu dictador; els dies crítics, transcendents i històrics, que passen les terres espanyoles, mentre s'apropa l'infantament de la nova Espanya que anuncia el cop d'estat del darrer setembre; tot, tot això, i cent motius més, ens té plens d'inquietut, de neguit, i ens fa desitjar que la nostra esperança de millors dies durant l'any 1924 sigui ben aviat una bella i aconhortadora realitat.

Any nou, vida nova, diuen aquells que confien que la sort, sempre, fins llavors, esquerpa amb ells, els obrirà els braços i tindran feina si avants per força havien de vagar, i estaran bons si fins allí tot se els ho emportaven el metge i l'apotecari, i treuran la rifa que'ls farà milionaris. *Any nou, vida nova*, diuen aquells altres que, arrepençats dels llurs pecats, de les llurs males accions i de les equivocacions llurs, en entrar a l'any nou fan propòsit d'esme-

na, com si l'entrada de l'any fos el pòrtic d'un temple on s'hi professés la religió del viure, digne i recte en l'intenció, i bondadós i ple d'amor al proïsme i de caritat en l'acció. I segurament acabarem l'any que avui dóna els primers passos, i ni aquells veuran millorada la condició econòmica llur, ni aquells altres seran més bons i més perfectes que fins ara. I si canvi o millorament hi ha, no serà certament perquè l'any nou s'ho porti, sinó perquè s'ho portarà la natural evolució, quieta i seguida, a que estan subjectes els éssers i les coses totes de la naturalesa.

Somniem els primers en pensar en futures riqueses que ben segur que no vindran, i somniem els segons en creure que ja per sempre més l'encert els guiarà en totes les empreses i la bondat presidirà les llurs accions; però no els en feu retret ni burla. Ditxosos ells que poden fruit de la gràcia divinal de tenir somnis i il·lusions, que son, si bé ho mirem, la poesia de la vida i el secret de la felicitat. Patir, i confiar que les nostres penes seran guarides i no brotaran mai més; saber-nos mirar a nosaltres mateixos ben endintre per tal d'arribar a reconèixer els nostres defectes, i volguer corregir-los i tindre fé en que ho aconseguirem; conviure amb altres homes i confiar que, si un dia ens han ofés, ja no tornaran a fer-ho, i si un cop ens han traït ja seran per sempre més francs i cor-oberts com germans; també, també tot això pot ésser que no passi de la categoria de somni; però voleu cosa millor? Voleu un benefici de més preu? Doncs, jo, no en desitjo pas cap altre.

Somniem, doncs, que també dóna bó aixecar, de tant en tant, castells a l'aire àdhuc sapiguent que la ventada ha de enderrocar-los. Somniem, fantasiem, que no s'hi val a volguer-nos endinsar massa en el coneixement de la essència de les coses, de la raó dels fets i de la manera d'ésser i

de comportar-se els homes. Somniem, tinguem il·lusions, i no volguem sentar plaça de analitzadors dicidits i tossuts, que l'anàlisi es fred i encarcerat, crudel i sense ànima, i no sap sinó mostrar-nos la veritat crua, sense preocupar-se de dissimular la seva lleitjor, ni de compensar l'amargantor que pugui tenir. No analitzem massa, que bé podria passar-nos quelcom semblant a lo d'aquell noi de la faula d'En Bartrina que, portat del desig de saber, convertí el diamant en un insignificant tros de carboni. Fugim-ne de la matzina de l'anàlisi persistent i despietat, no fós cas que caiguéssim en el desconhort de creure, com el poeta reusenc, que *el saber es nada o casi nada* i que *el rubor que enciende las mejillas es sangre arterial*, i això en els temps aquells en els quals florien els versos d'En Bartrina, que, avui, ni a *sangre arterial* arribaria *el rubor*, puix no passaria de ésser una mica de coloret.

I ja posats en el camí de somniar, confiïem que l'any 1924 serà un any de gràcia. Confiïem que, durant el seu regnat, la pau serà entre els homes; que els estats enemics es donaran les mans per a viure en santa germandat; que la virtut i el saber triomfaran; que la bondat serà estimada i premiada; que la justícia farà us de balances ben afinades; que Reus despertarà del seu dormir cosi-germà de la mort; i que arribarà, per als homes i per als pobles, una nova democràcia dintre de la qual podran lliurement exercitar els drets llurs. Confiïem-hi en tot això, malgrat que l'any nou-nat hagi començat tirant aigua al vi de les nostres esperances, en prendrens aquell bon Rector de l'Església de la Sang que es digué Mn. Joan Batalla i que fou el pare dels pobres, l'amic dels desvalguts, un capellà exemplar, un escriptor eminent, un polemista formidable i un fervent enamorat de la nostra ciutat.

O. ROVELLAT PRAT

